

Åsa Hellberg

GLORIA

traducere din limba suedeză de
DANIELA IONESCU

CADRIL®

Colecție coordonată de Dana MOROIU

Åsa Hellberg

GLORIA

Copyright © Åsa Hellberg, 2016

First published by Bokförlaget Forum, Stockholm, Sweden

Published in the Romanian language by arrangement with Bonnier Rights,
Stockholm, Sweden and PLIMA d.o.o.

© Baroque Books & Arts®, 2021

Imaginea copertei: Cristiana RADU

Conceptie grafică © Baroque Books & Arts®

Redactor: Ines HRISTEA

Corectură: Rodica CREȚU, Irina BOTEZATU-NEDELCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HELLBERG, ÅSA

Gloria / Åsa Hellberg;

trad. din lb. suedeză de Daniela Ionescu; - București: Baroque Books & Arts, 2021

ISBN 978-606-8977-79-9

I. Ionescu, Daniela trad (trad.)

821.113.6

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse
fără acordul scris al deținătorului de copyright, conform Legii Dreptului de Autor.

Bunicul așteptase multă vreme, dar acum, în sfârșit, avea ocazia să-și cumpere un bilet la Opera din Stockholm, la spectacolul *Electra*, în care rolul principal era interpretat de Birgit Nilsson.

Când cineva i-a smuls din mână numărul de ordine care-i asigura locul la coada de bilete și a fugit cu el, visul lui s-a spulberat.

Nu mai avea rost să-și ia alt număr de ordine. Biletele erau oricum pe terminate.

Așa că a fost nevoit să se întoarcă acasă, în Fjällbacka, fără să-și fi văzut idolul.

Cartea asta e pentru tine, Sven Hellberg, oriunde te-ai afla.

UVERTURA

ȘAISPREZECE IANUARIE

După ce a citit din scoarță-n scoarță DN-ul¹ și a mâncat două ouă cu caviar, pe care le-a însoțit cu trei cești de cafea tare, Gloria și-a adus în sufragerie creionul și carnetul de însemnări. Trebuia să-și facă un plan, să stabilească o cale de urmat, pentru că în mintea ei totul era un talmeș-balmeș.

Trebuia să existe o modalitate de a părăsi Opera din Stockholm. Doar că încă nu luase în considerare toate posibilitățile. Asta era! Nu trebuia decât să scrie toate variantele pe o coală de hârtie. Știa că atunci avea să se simtă cu mult mai bine.

Patru lucruri pe care trebuie să le facă o femeie de 53 de ani, înainte să ajungă la 54 – a scris ea ca titlu. Era un început bun. Exista o viață și în afara scenei. Nu trebuia decât s-o descopere. Și asta cât mai repede.

- Să se pensioneze sau să fie dată afară. Prima variantă e de preferat. Cu siguranță i-ar aduce mai mulți bani. De care are nevoie dacă vrea...

¹ Prescurtare de la *Dagens Nyheter* (Știrile zilei), cotidian din Stockholm (n. tr.).

- ... să-și facă rost de un apartament cât mai departe de Suedia, în care ar putea...
- ... să încerce să facă sex cu cineva care să nu fie cântăreț de operă și care să aibă peste 30 de ani, dar nu neapărat 50. Ar fi un capitol excelent, dacă s-ar gândi...
- ... să-și scrie autobiografia... care să fie veselă și sclipitoare, fiindcă, pentru nimic în lume, nu trebuie...
- ... să-și piardă cumpătul.
- ... să-și piardă cumpătul.
- ... să-și piardă cumpătul.

Gloria a pus deoparte creionul și a început să se gândească la cum ar fi putut să-l convingă pe doctorul la care mergea în mod obișnuit să certifice că pe corzile ei vocale apăruseră niște noduli greu de tratat, din cauza cărora i-ar fi fost imposibil să-și continue cariera de cântăreață. Mai avusese odată asemenea noduli și fusese nevoită să se odihnească vreme de mai multe luni.

Și-a dres încet glasul. Nici urmă de răgușeală. Vocea îi era într-o formă mai bună ca niciodată. Pensia nu era iminentă, pentru că fizicul ei era perfect. Se antrena, cu folos, de trei ori pe săptămână. Mânca doar ce trebuia să mănânce – în orice caz, asta dacă era să dea crezare suplimentelor cu sfaturi de sănătate ale ziarelor de seară – și, spre deosebire de alte femei de aceeași vârstă, avusese norocul să moștenească gene bune, care-i făceau corpul s-o asculte. Nu se confrunța cu nicio neplăcere cauzată de vârstă, iar ciclul menstrual îi venea încă regulat.

Din păcate, ajutorul căutat nu era de găsit în direcția asta.

A pus carnetul de însemnări lângă creion, s-a ridicat din fotoliu, s-a apropiat de fereastră și-a aruncat o privire afară, în lungul străzii Östgöta.

Locuia în apartamentul acela cu două camere de când fiul ei, Marcus, se mutase în Londra, cu doisprezece ani

înainte, și imaginea pe care o vedea acum îi era arhicunoscută. Avea un sentiment de siguranță când, de fiecare dată, vedea firma aceluiași restaurant, fie că afară era iarnă, ca acum, fie că nu. Zăpada care cădea cu fulgi mari era bine-venită. Nu s-ar fi supărat dacă s-ar fi făcut și de-un metru înălțime.

S-a uitat la ceasul de pe perete. Nouă și jumătate. Dormise cinci ore. Se trezise la opt și zece. Nu era chiar atât de rău, dacă se gândea că stătuse trează și meditase aproape toată noaptea.

Ceva trebuia totuși să facă. Timpul nu trecuse niciodată mai repede.

*

Și-a pus haina roșie, lungă până la genunchi și căptușită cu puf, și și-a tras pe frunte căciula groasă din lână, gândindu-se c-ar fi trebuit să plece undeva. Să lase totul în urmă era cu siguranță cea mai bună idee.

S-ar fi descurcat o perioadă destul de lungă, poate chiar doi ani, cu ceea ce-i aduseseră angajamentele de până atunci. Dacă ar mai fi vândut și apartamentul, și-ar fi suplimentat veniturile cu încă două milioane. Putea să se mute pe o insulă exotică și să supravegheze vânzarea de acolo. Nimic n-o împiedica să părăsească Stockholmul chiar în ziua aceea.

Firește, avea să devină o proscrisă, alungată din toate operele din lume, dar asta avea vreo importanță? Să abandoneze un contract pe care-l semnase n-ar fi fost un rămas-bun prea elegant, luat de la o carieră strălucită, dar era ciudat cum sentimentele față de o asemenea eventualitate i se schimbaseră.

Cu un an înainte ducea o viață pașnică și liniștită. Refuzase câteva angajamente, printre altele la La Scala și

în Londra, dar cântase în Germania și dăduse un concert *magnific* în New York. Atunci nu se gândise că vreodată avea să-și dorească să evadeze de pe scena operei, care-i fusese casă de-a lungul atâtor ani.

Acum însă situația se schimbase radical.

Brusc, i s-a făcut dor de sora ei. Agnes era o fire liniștită și calculată, care știa să-și țină sentimentele în frâu și deschidea gura doar ca să spună ceva potrivit. Din păcate, în clipa aceea Agnes se afla de cealaltă parte a Atlanticului, iar Gloriei nu-i rămânea altceva de făcut decât să se descurce singură.

Și-a înfășurat șalul bleumarin în jurul gâtului, și-a vârât picioarele în botine, și-a tras mânușile din lână, care stătuseră pe calorifer, și a ieșit din apartament. După câteva secunde a deschis din nou ușa și și-a luat în grabă portmoneul de pe măsuta din hol, după care a încuiat și a coborât scările.

Afară era plăcut. O zi de luni din mijlocul lui ianuarie, în combinație cu furtuna de zăpadă, golise străzile de lume – inclusiv strada Folkunga, care, în schimb, era plină cu mașini.

A luat-o oblic peste stradă, a trecut prin fața magazinului alimentar ICA, a simțit obișnuita presiune în piept când s-a apropiat de cerșetoarea din colț și s-a îndreptat cu pași repezi către strada Göta, după ce i-a pus femeii o hârtie de o sută în borcanul gol. Data viitoare trebuia să-și aducă aminte s-o întrebe dacă nu voia o jachetă din flanel. Avea acasă una nouă, cu prețul încă pe ea.

Bătea vântul și aerul rece îi pătrundea prin fularul cu ochiuri rare. Zăpada îi biciuia obrajii și îi intra în ochi. Ar fi trebuit să se întoarcă acasă. Să facă focul în șemineu și să bea un ceai. Să aprindă o lumânare parfumată și să se comporte ca o femeie obișnuită. Dar știa că, dacă s-ar fi întors acasă acum, s-ar fi aruncat în patul rămas nefăcut și ar fi început să se uite pe pereți. Și ar fi stat acolo până seara.

Avea o singură zi liberă și nu știa să se bucure de ea.

Mâine trebuia să se întoarcă la repetiții și, o clipă, a simțit că ar fi fost mai plăcut să adoarmă într-un nămete decât să fie solista Operei Regale.

Când și-a amintit că, uneori, lucrurile pe care le gândim se și întâmplă, s-a ciocănit de trei ori cu degetul în cap. Chiar nu exista nicio altă posibilitate să scape?

Poate c-ar fi trebuit să reflecteze la ce-și dorea, în loc să se gândească la ce *nu-și* dorea. Nu, nu și iar nu, își spunea mereu, fără să se întrebe ce-ar fi putut, de fapt, s-o facă să spună da. Și asta era valabil pentru orice: dragoste, muncă și prieteni. Voia să-și schimbe întreaga viață. În afară de familia fiului ei, desigur. Și de sora ei. Și de cele mai bune prietene ale ei, Lena și Kit, deși prietenia cu Kit era acum în pană.

Nu mai vorbiseră de multă vreme. Gloria îi rugase pe cei de la operă să numească un alt inșpicient, iar Kit îi rugase să-i dea atribuții în spectacolele în care Gloria nu juca. Dar cerințele nu puteau întotdeauna să fie satisfăcute și într-o perspectivă mai îndelungată, prin urmare, pentru că mai rămăseseră doar câteva luni până la premiera cu *Carmen*, se văzuseră nevoite să lucreze din nou împreună.

Fuseseră prietene bune, dar nu semănaseră niciodată una cu cealaltă. Spre deosebire de Gloria, Kit era blondă, cu ochi albaștri. Și era mai maleabilă. Era genul de om pe care toată lumea îl simpatizează din atât de multe motive, încât era mai ușor să-l numești pe acela care le învrăjbise: Adrian Lofti.

*

– Trebuie să vorbim, a spus Kit.

– Parc-ai fi un bărbat care încearcă să-i spună nevastei că vrea să divorțeze, a izbucnit în râs Gloria și s-a uitat în jurul ei, prin biroul lui Kit.

Ca de obicei, pe masă erau flori proaspete. Ordine și disciplină. În biroul Gloriei de acasă totul era cu susu-n jos. Singurele lucruri pe care știa exact de unde să le ia erau carnetele de însemnări.

– Nu chiar, dar nici nu cred c-o să sari în sus de bucurie.

– Mă îngrijorezi. Sper că nu ești bolnavă.

Gloria a privit-o cu neliniște.

Kit și-a dres glasul și și-a trecut degetele prin păr.

– M-am culcat cu Adrian. De mai multe ori. Cred că sunt îndrăgostită. Și el, la fel.

Și-a coborât privirea.

– De Adrian? Adrian al meu? Stai puțin! Glumești, nu-i așa? Am auzit niște zvonuri, dar n-am crezut nicio clipă c-ar putea să fie adevărat.

Kit era albă la față. Gloria, roșie. Obrajii îi ardeau și pulsul îi bătea de parc-ar fi alergat pe scări, din cabină până pe scenă.

A izbucnit în râs. Kit să se culce cu Adrian? N-o credea. Nu era posibil!

– Nu, nu e o glumă.

– De când vă întâlniți?

– De șase săptămâni.

Gloria a socotit repede în gând și a constatat că data coincidea cu aceea când relația ei cu Adrian se încheiase.

– De ce nu mi-ai spus nimic până-acum? Ai făcut totul pe la spatele meu și eu mă chinuiam să înțeleg de ce nu mai vrea să se vadă cu mine. Doar ți-am povestit! La naiba, Kit, la naiba!

Impulsul de a se repezi la Kit și de a o zgâria pe obrajii palizi i-a vibrat o clipă în buricele degetelor. A trebuit să-și încleșteze pumnii ca să nu pornească la atac în mod concret.

În loc de asta, a scuipat pe podea.

– Du-te dracului, Kit! Și poți să-l iei cu tine în iad și pe Adrian! Asta n-o să v-o iert niciodată!

*

Gloriei nu-i mai păsa de Adrian nici cât negru sub unghie. Dacă ar fi fost să recunoască sincer, nu-i păsase

prea mult nici înainte. Dar, dacă ar fi dat atenție zvonurilor, ar fi aflat că era fericit cu Kit. Nici de asta nu-i păsa.

În forul ei interior știa că ar fi fost obligația ei să-i ceară iertare lui Kit, să-i spună *iartă-mă, îmi pare rău pentru ce ți-am zis la nervi*. Dar nu putea.

Era dezamăgită pe Kit pentru că nu i se destăinuise și, oricât încerca să treacă peste asta, nu reușea. Se simțea înșelată. Kit trebuia să-i fi povestit totul. Imediat. Nu după câteva săptămâni.

Alții poate că treceau ușor peste trădarea prietenilor.

Dar Gloria nu era așa.

*

Nu intenționase să intre în biroul de voiaj, dar înăuntrul părea să fie cald și plăcut. Și-apoi, doar pentru că se uita la oferte de călătorii, nu însemna că automat voia să și cumpere vreuna.

Dacă ar fi fost să plece undeva în iarna asta, ar fi zburat către un loc unde nu mai fusese niciodată. Călătoriile la Marcus și la familia lui, la Londra, nu se puneau la socoteală.

– Pot să te ajut cu ceva? a întrebat-o bărbatul din spatele recepției.

Gloria și-a tras fularul de pe față ca să poată să răspundă.

– Nu, mulțumesc, am intrat mai mult pentru că e așa de frig afară, a spus ea și a zâmbit.

Apoi s-a întors către panoul cel mare, pe care erau afișate călătoriile scoase la ofertă.

Obrajii îi amortiseră de frig. Și-a scos mânușile și și-a așezat palmele pe ei. Erau reci ca gheața. A început să și-i maseze în timp ce se uita pe lista cu călătorii.

– N-ai vacanță de iarnă? a întrebat-o bărbatul.

Gloria s-a întors din nou către el.

– Nu, din câte știu în clipa ăsta, n-am.

– Eu plec în Irlanda la primăvară. Trei săptămâni. O tură cu mașina prin țară. Ai fost acolo?

Omul a zâmbit larg, dar în aceeași clipă telefonul a început să sune, iar el i-a făcut semn cu mâna, că se scuza. Minunat! Nu era nevoie să-i mai răspundă. N-avea chef de flecăreli. Mai ales despre Irlanda, care-i trezea amintiri neplăcute.

Atunci ce amintiri vrei să ai, iubită Gloria, s-a întrebat. Vrei să călătorești? Cumpără-ți un bilet și du-te! Nu mai ezita! Fă și tu măcar o dată ceea ce simți că e bine să faci.

*

Pe drum spre casă a trecut pe lângă grădinița unde lucra Lena. Gloria nu mai fusese niciodată acolo, dar, când a văzut ușa roșie și veselă, s-a oprit în fața ei și-a deschis-o.

S-a dezbrăcat de palton și l-a agățat în cuierul din hol, apoi s-a aplecat și l-a ridicat în brațe pe unul dintre micuții care se jucau pe podea – cel care avea nasul cel mai murdar. Când Lena s-a apropiat de ea cu un zâmbet surprins, Gloria a înțeles că aceea era ocazia perfectă să facă pneumonie și că, de fapt, asta și sperase când părăsise căldura apartamentului.

DUMINICĂ, OPTSPREZECE IANUARIE

Dominic a aruncat o privire prin sala de sosiri și i-a făcut un semn cu mâna bărbatului care ținea o pancartă cu numele Evans.

– Grand Hôtel, sir?

– Vorbesc suedeză, i-a comunicat Dominic. Da, la Grand.